

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 130 (2016), **Duminica a 18-a după Rusalii**
(*Pesuirea minunată*)

Evanghelia: Luca 5. 1-11*

În vremea aceea pe când Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret, a văzut două luntre stând lângă țărm; iar pescarii, coborâți din ele, își spălau mrejele. Și urcându-Se într'una din luntre, care era a lui Simon, l-a rugat s'o depărteze puțin de la uscat. Și șezând în luntre, din ea învăța mulțimile.

Iar când a încetat să vorbească i-a zis lui Simon: „Du-o la adânc și aruncați-vă mrejele să pescuiți“. Și Simon l-a răspuns: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n'am prins nimic; dar după vorba Ta voi arunca mrejele“. Și făcând aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mrejele. Și le-au făcut semn fărtașilor lor din cealaltă luntre să vină să le ajute. Și ei au venit; și au umplut amândouă luntrile, că mai se afundau.

Și văzând Simon Petru, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: „Ieși de la mine Doamne, că sunt om păcătos...“. Că spaimă îl cuprinsese, pe el și pe toți cei ce erau cu el, de pescuitul peștilor pe care îi prinseseră. Tot așa și pe Iacob și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau fărtașii lui Simon. Și a zis Iisus către Simon: „Nu te teme; de acum înainte vei pescui oameni“. Și trăgând ei luntrile la țărm și lăsând totul, l-au urmat Lui.

Biserica—corabia mântuirii și smerenia care se naște din trudă

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel

Evanghelia de azi se referă în mod direct la taina Bisericii. Corabia din Evanghelie preînchipuie Biserica lui Hristos ca spațiu al mântuirii, ca adunare a oamenilor în iubirea mântuitoare a lui Hristos. De aceea, majoritatea bisericilor, ca lăcașuri de cult, din primele veacuri și până acum, se construiesc în formă de corabie, (chiar dacă, mai târziu, corabia a luat forma crucii), iar turla principală ține loc de catarg, purtând în vârf o cruce. Această normă este fixată în cartea numită "Constituțiile

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

apostolice". Hristos Cel răstignit și înviat conduce tainic această corabie a mântuirii. El stă la cârma Bisericii pentru că El este Capul Bisericii. Însă El cheamă la lucrarea mântuirii slujitori care binevestesc lumii Evanghelia vieții veșnice și-i îndrumă pe calea mântuirii pe cei ce cred în El și sunt botezați în numele Preasfintei Treimi.

Învățătura principală pe care o primim din Evanghelia de astăzi este că lucrarea de pescuire sau adunare a oamenilor din marea vieții în corabia mântuirii, adică în Biserică, se realizează prin harul lui Dumnezeu. Ceea ce învață Sfântul Apostol Petru prin pescuirea minunată în largul mării este un capitol de teologie referitor la taina Bisericii și a păstorului în Biserică, și anume: **în lucrarea bisericească mai întâi contează harul sau ajutorul lui Dumnezeu și apoi priceperea omenească.** Cât timp Sfântul Petru a contat doar pe priceperea sa, pe forța sa fizică și pe dibăcia sa de a pescui, nu a prins nimic. Cuvintele sale: "Toată noaptea ne-am ostenit și nimic nu am prins!" (Luca 5, 5) sunt, de fapt, constatarea tristă a unui eșec total, însoțit de o stare de oboseală și resemnare. Dar iată că, pe neașteptate, la capătul puterilor omenești, începe lucrarea lui Dumnezeu. Când Petru nu mai avea nici o speranță de reușită, atunci a venit ajutorul lui Dumnezeu și s-a săvârșit minunea. După ce a făcut ce i-a spus Hristos Învățătorul, ucenicul Petru a văzut cum s-a schimbat eșecul în succes. Această putere care face minuni, schimbă situații și rezolvă probleme dificile este harul lui Dumnezeu. În acest sens, Sfântul Apostol Pavel spune: "Toate le pot întru Hristos, Cel ce mă întărește!" (Filip. 4, 13). De aceea, slujitorii Bisericii se hirotonească sau se sfințesc prin "dumnezeiescul har care totdeauna pe cele neputincioase le vindecă și pe cele cu lipsă le împlinește" ("Arhieraticon", Slujba hirotonească diaconului, preotului și episcopului). **Totuși, trebuie remarcat faptul că Hristos nu a săvârșit minunea pentru niște pescari leneși, care au dormit toată noaptea, ci minunea s-a făcut pentru pescari harnici, care s-au ostenit toată noaptea. Astfel, din multa lor osteneală fără succes s-a născut multa lor smerenie.** Abia atunci, întrucât i-a aflat în stare de osteneală și de smerenie, Hristos-Dumnezeu le-a dăruit ajutorul Său care face minuni. **Sfântul Isaac Sirul spune: "Dumnezeu ne dăruiește harul Său pentru smerenia care vine din multe osteneți".** Așadar, harul îmbelșugat se dăruiește celor ce au privegheat mult și s-au ostenit mult. Chiar dacă nu s-a împlinit speranța lor când se așteptau ei, ea s-a împlinit mai târziu într-un mod mai frumos și mai avantajos, tocmai pe când ei nu mai sperau nimic. Așa se întâmplă uneori și în viața Bisericii sau în viața creștinului. Foarte adesea ne străduim să facem ceva bun, dar nu reușim când și cum dorim noi. Apoi ne întrebăm, cu întristare sau nedumerire: "De ce n-am reușit?" Cineva se pregătește pentru examen, dar are un moment de slăbiciune și nu reușește să treacă examenul cu succes. Cineva se străduiește să facă o lucrare mare cu scop nobil, dar nu mai ajunge să o termine; intervine o situație neprielnică și toată lucrarea a eșuat. **Însă, adesea, ceea ce nu poate fi înțeles la un moment dat se va lumina mai târziu, când voiește Dumnezeu și cum voiește El.**

Uneori oamenilor care, pe lângă multă osteneală, dau și dovadă de răbdare le vine ajutorul lui Dumnezeu pe când nu se așteaptă. Unii oameni, fiindcă nu au ajuns la o reușită pe care o doreau, au interpretat aceasta ca fiind un eșec, o părăsire a lor de către Dumnezeu. Mai târziu însă au constatat că dacă s-au smerit și s-au întărit în credință, cu toate că Dumnezeu nu a răspuns la cererea lor când doreau ei, totuși le pregătea atunci o biruință viitoare sau o binecuvântare mai mare. Însă El a voit să le verifice smerenia, ascultarea și răbdarea. În cazul Sfântului Apostol Petru și al celorlalți pescari care erau cu el, Hristos Domnul a văzut multa lor osteneală, răbdare și smerenie. După ce Simon-Petru a recunoscut, în stare de smerenie și pocăință, limitele puterii și cunoașterii sale, Dumnezeu l-a chemat să devină pescar de oameni, adică păstor de suflete. **Vedem că abia când omul recunoaște că are nevoie de ajutorul sau harul lui Dumnezeu, el poate deveni cu adevărat slujitor al lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor.**

Această înțelepciune tainică a lucrării lui Dumnezeu în viața oamenilor este cuprinsă în Evanghelia de astăzi. Astfel, Evanghelia ne arată că Dumnezeu cunoaște atât ostenelele omului, cât și limitele sau slăbiciunile lui, dar îl învață să-I ceară ajutorul Lui, să lucreze împreună cu El, să se bucure de iubirea Lui milostivă, în smerenie și recunoștință.

Evanghelia acestei Duminici ne învață că totdeauna avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Prin urmare, nu numai când ne simțim mai slab pregătiți, ci și când suntem foarte bine pregătiți trebuie să ne rugăm Lui, zicând: "Doamne, ajută!". Dumnezeu iubește foarte mult pe fiecare om smerit care îi cere ajutorul Său și se străduiește să fie harnic și darnic.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să simțim puterea Lui când Îi cerem ajutorul Lui, să nu deznădăjduim niciodată, chiar dacă nu se împlinește dorința noastră atunci când voim noi și cum voim noi. Să învățăm că înțelepciunea Lui este mai mare decât înțelepciunea noastră, puterea Lui este mai mare decât puterile noastre, iar harul Lui și sfințenia Lui sunt izvor de lucrări minunate și mântuitoare, spre slava Preasfintei Treimi și spre bucuria noastră. Amin!

Sursa: **Preafericitul Părinte Patriarh Daniel Ciobotea**, www.ziarullumina.ro

Vitamine duhovnicești

Predarea în voia lui Dumnezeu

Mare bine este să te predai voii lui Dumnezeu. Atunci în suflet este numai Domnul și nu alte gânduri, și el se roagă lui Dumnezeu cu minte curată și simte iubirea lui Dumnezeu, chiar dacă s-ar chinui cu trupul.

Când sufletul s-a predat cu totul voii lui Dumnezeu, Domnul însuși începe să-l călăuzească și sufletul este învățat în chip nemijlocit de Dumnezeu, în vreme ce înainte era povățuit de învățători și de Scripturi. **Dar rareori se întâmplă ca învățătorul sufletului să fie Domnul Însuși prin harul Duhului Sfânt, și puțini sunt cei ce cunosc aceasta; numai cei ce viețuiesc după voia lui Dumnezeu. Omul mândru nu vrea să viețuiască după voia lui Dumnezeu: îi place să se conducă el însuși și nu înțelege că omul nu are destulă minte ca să se conducă pe sine însuși, fără Dumnezeu.** Și eu, când trăiam în lume și nu cunoșteam încă pe Domnul și Duhul Său Cel Sfânt, nu știam cât de mult ne iubește Domnul și mă încredeam în mintea mea proprie. Dar când, prin Duhul Sfânt, am cunoscut pe Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, atunci sufletul meu s-a predat lui Dumnezeu și de atunci primesc toate întristările care vin asupra mea și zic: "Domnul se uită la mine, de ce să mă tem?" Dar înainte nu puteam trăi așa. Pentru cel ce s-a predat voii lui Dumnezeu viața e mult mai ușoară, pentru că și atunci când e în boală, în sărăcie și în prigoană, el gândește așa: "Așa i-a plăcut lui Dumnezeu, iar eu trebuie să îndur aceasta pentru păcatele mele".

Iată că de mulți ani bolesc de dureri de cap, greu de îndurat dar folositoare, pentru că **prin boală sufletul se smerește**. Sufletul meu vrea fierbinte să se roage și să facă priveghere, dar boala mă împiedică, fiindcă trupul bolnav are nevoie de liniște și odihnă; și l-am rugat mult pe Domnul să mă vindece, dar El nu m-a ascultat. Înseamnă că lucrul nu-mi este de folos. Dar iată ce s-a întâmplat cu mine altă dată, când Domnul m-a ascultat degrabă și m-a izbăvit. Într-o zi de praznic s-a dat la trapeză pește; și mâncând, am înghițit un os de pește care a rămas prins în piept. Am chemat pe Sfântul Mare Mucenic Pantelimon, cerându-i să mă vindece, pentru că nici doctorul nu putea scoate osul din piept. Și când am spus: "Vindecă-mă", am primit în suflet răspunsul: "Ieși din trapeză, respiră adânc și osul va ieși cu sânge". Am făcut așa: am ieșit, am respirat adânc, am tușit și un os mare de pește a țâșnit afară cu sânge. Și am înțeles că dacă Domnul nu mă vindecă de durerile mele de cap, înseamnă că e de folos pentru sufletul meu să bolesc astfel. (...)

Cum știi dacă viețuiești după voia lui Dumnezeu? Iată un semn: dacă te întristezi pentru un lucru oarecare, înseamnă că nu te-ai predat pe deplin voii lui Dumnezeu, chiar dacă ție ți se pare că viețuiești după voia Lui. Cine viețuiește după voia lui Dumnezeu, acela nu se îngrijește de nimic. Și dacă are nevoie de vreun lucru, se predă pe sine însuși și lucrul de care are nevoie lui Dumnezeu. Și chiar dacă nu-l dobândește, rămâne la fel de liniștit, ca și cum l-ar avea. Sufletul care s-a predat voii lui Dumnezeu nu se teme de nimic: nici de furtună, nici de tâlhari, de nimic. Și orice i s-ar întâmpla, el spune: "Așa i-a plăcut lui Dumnezeu". Și așa se păstrează pacea în suflet și în trup.

Sursa: **Cuviosul Siluan Athonitul, Între iadul deznădejzii și iadul smereniei**, Editura Deisis, Sibiu, 2001